בר רב הונה דחור חלינה

פסולה לריכה לחזור על כל

פסומה נויכה נווור על כל האחין. וא"ת ואמאי לא

פריך מיבם א' ושתי יבמות דאמרו חכמים (חללה)

באין מוכם מי שמי במות דאמרו חכמים (חללה) [דחולץ] לאחת מהם ואמאי

הלא יש לנו לומר (לריכה) [לריכים] לחזור על כל הבית כמו על כל האחין.

וי"ל דניחה ליה לחומוביה שפיר בהדיה מחיזור דהחין לחיזור דהחין: א) ונראה

ש) קקתת היא פימים פסולה וכו' דפריך מכח שאין לנו לומר שמועיל ביאה יותר ממאמר לשום

פינוט יותר ממומנות נפוט תנא שהרי ר"ג סבר אין מאמר אחר מאמר ואפ"ה

תחתר חחר מחתר חפייה מהני מאמר וביאה אחר ביאה פסולה כדפרישית בריש פרקין וכן לרבנן לא גרע מאמר מביאה פסולה ושיון הם דש מאמר אחר ושיון הם דש מאמר אחר מאמר וכן יש ביאה אחר

ביחה פסולה וח"כ אין לנו לומר לר' נחמיה שחועיל ביחה פסולה יותר ממחמר

וקאמר דאין מאמר אחר ביאה פסולה וא"כ כמו כן אין מאמר אחר מאמר. ולא

נהירא שהרי סברא גדולה

יש לחלק דהא ביאה פסולה דיש אחריה לר"ג ולרבנן

היינו משום דאיכא למגזר כדמפרש תלמודא בריש פרקין ור' נחמיה לא ס"ל

משום דביאה וחלינה הוו מדאורייתא ומידע ידע: ב) גם נ"ל דטעמא רבא

איכא דאין לטעות למבעל אחר ביאה דאדרבה סברי כ"ע דחשיבות דביאה היא

ואפילו פסולה אין אחריה כלום וכ"ש דביאה כשרה אין לה שיור ואין אחריה

כלום ולא אתי למבעל

להו האי טעמא דקסברי להו האי טעמא דקסברי

דכיון שתקנו חכמים גט ומאמר לחודייהו ביבמה דלא ליתי למיבעל אחר

ביאה. כמו כן תקנו דביאה פסולה יש אחריה דלא ליתו למטעי בביאה אחר ביאה

והמוסיף יוסיף:

והם ביחה

לעיל כו: לקמן נג.,נעי מוספות לעיל יט. מ"ט, ד) לקמן לו:, ד) ולקמן נג. לו:ן, ו) ולעיל נ: לקמן פני ני: איז [לקמן נ: לקמן קיא.], ז) [לקמן נו:], ח) ס"א ולמפקע, ט) [ועי תוס' ב"ב עח:], י) [לקמן לב:], ל) רש"ל

הגהות הב"ח (6) גמ' ב"ש דתנן. נ"ב דף כט ע"א': (3) שם אמר להם ר' שמעון: (ג) תום' ל"ה כולהו וכו' נפ"ק דסוכה דף ז הס"ד: (ד) ד"ה ביאה וכו׳ דלא מישתמיט וכו׳: (ה) בא"ד והא ביאה

ממולה בחחתר:

מוסף רש"י חליצה פסולה. כלומר גרועה, צריכה לחזור על כל האחין. דל6 על כל האחין. דלא מיפקעא זיקא דתרוייהו לחלה משום זיהה והמים דאלימא זיקה אתרוייהו (לעיל ביאת שני אינה ביאה. לקי"ל (לעיל ג.) אין כיאה אחר כיאה הוה לה כיאת שני כביאת איניש דעלתא, וכיון דשוגגת היא שריא לקמן צו:). יש מאמר אחר מאמר בשני יבמין וייבמה אחת. דמרוייהו מעיקרא לענין זיקה כי הדדי נינהו ומאמר דקמא לאו קנין גמור הוא דביאה הוא דכתב רחמנא ורבנן הוא דאמור ליהני משום גזירה כדמפרש לעיל (ב) הילכך לא גרע בתרא מקמא דלכל חד וחד מיקנו מאמר בה (לקמן צו:).

מאמר כה (לקמן צו:). ואין מאמר אחר מאמר

בשתי יבמות ויבם אחד. שכל כחו וקנינו שהיה לו לענין מאמר

נתו בראשונה ודחה את

השנייה. ואית דגרסי לה איפכא ולשון ראשון נראה

וכן שמעמי (שם). אין אחריה כלום. ונפקא בגט וכלא חלילה ואי הדר

קדים לאידך אחר ביאה לא מהני (לעיל 1:).

רבנן סברי יש זיקה. לאקשויי אתי. כלומר קס"ד דכי היכי דפליגי רבנן ארבן גמליאל בגט אחר גט הכי פליגי בזיקה ואע"ג דממילחייהו לא שמעינן ליה: וקסני סיפא וכן אסה אומר בשני יבמין. דאס מהני מאמר בתריה ובן עואי מפליג בין שני יבמין ויבמה אחת ובין נתנו שניהם גט חולך לה אחד מהם ואפילו לרבנן דאמרי יש זיקה סגי לה בהך חלילה רעועה דחד

יבמות

מינייהו: לימא פיהוי פיובפא כו'. דהא נמי חלינה פסולה היא שאחר הגט באה: הכי גרסינן בין לרבן גמליאל בין לרבכן אין זיקה והכא כו'. ואנא דאמרי אליבא דמאן דאמר יש זיקה: קנין גמור. לא גמור ממש אלא קנין חשוב: הא דאמרן. אין מאמר אחר מאמר אלמא חשיב קמא למיקני כל כח מאמר: אשחו עמו. דקניה במאמר וכי נפלה אחותה לא רמיא קמיה דאחות אשה היא ולא מיתסרא קמייתא עליה משום אחות זקוקה: והלוו סלא. אף מן החלילה: הלזו. כמו הארץ הלזו הנשמה (יחוקאל לו): אמר להם ר"ש כו'. לקמן בפרק האשה רבה בן תשע שנים ויום אחד הבא על יבמתו וחזר ובא אחיו בן תשע שנים ויום אחד עליה פסולה על ידו דביאת בן תשע שנים כמאמר שויוה רבנן והוה ליה מאמר אחר מאמר ומקודשת אף לשני ופסלה אף על ראשון כרבנן דאמרי יש מאמר אחר מאמר ר"ש אומר לא פסלה: אמר להם ר' שמעון אם ביאת ראשון ביחה. קניה לגמרי: ביחת שני חינה ביחה. דהביחה בזמן שהיא בתחלה אין אחריה כלום ואינה מקודשת לשני ולא פסלה על הראשון. ואי משום דזינתה דקי"ל ביאתו ביאה דתנן (נדה דף מה.) בא על אחת מכל העריות שבתורה מתות על ידו אפילו הכי לא מיתסרא על בעלה דקיימא לן (כתובות דף ט.) אין האשה נאסרת על בעלה אלא על עיסקי קינוי וסתירה: כמאמר שויוה רבנן. דהכי תניא בפרק האשהיי עשו ביאת בן תשע כמאמר בגדול וקאמר רבי שמעון ביאת שני אינה ביחה אלמא מאמר ראשון חשוב

לקנות כל כח מחמר: ה"ג יש מחמר אחר מאמר בשני יבמין ויבמה אחת. דכל חד וחד תקינו ליה רבנן מאמר בה: ואין מאמר אחר מאמר בשתי יבמות ויבם אחד. דכל כח שתקנו חכמים במאמר קנה במאמר ראשון לשון מורי. ל״א ה״ג אין מאמר אחר מאמר בשני יבמין ויבמה אחת דדומיא דקידושין בעלמא תקינו רבנן למאמר ואין קידושין אחר קידושין באשה אחת ויש מאמר אחר מאמר בשתי יבמות ויבס אחד דהא תרוייהו קמיה רמיין וכל חדא אית לה כח יבמין דלא כח ביאה יהבי רבנן למאמר למיקני לגמרי שולא פקע זיקה דחברתה דביאה הוא דפטרה ולשון ראשון עיקר דלקמן מוכחא מילחא בפירקין [נג.]: והא ביאה פסולה למאמר שויוה רבנן. דלא נפקא מיניה בגט דקא בעיא נמי חלילה לזיקתו:

בולהו סבירא להו. אין התנאים כולן שוין דלבית שמאי קונה מדאורייתא כדמשמע בפ' ד' אחין (לעיל דף כט. ושם) ולכולהו תנאי לא קני אלא מדרבנן ולר"ג לא קני אלא בהא דלא

> יבם אחד ושתי יבמות ולר"ש מספקא ליה אי קני אי לא קני וכה"ג איכא בפ"ק (ג) לסוטה (דף ז: ושס) ש: אי ביאת ראשון ביאה כו'. משנה היא לקמן בהאשה רבה (דף נו:) וקאמר תנא קמא דשני פוסל על ידו לרחשון וחם תחמר לרבי שמעון נמי תיאסר לראשון משום דזינתה תחתיו ובקונטרס פירש דאין נאסרת על בעלה אלא על ידי קינוי וסתירה ואר"י שהוא טעות סופר ולא פירשו רש"י מעולם דבעד אחד ודאי אינה נאסרת אלא בקינוי וסתירה אבל בעדי טומאה נאסרת בלא קינוי ואין לומר משום דהני נשואין דרבנן נינהו לא חשו לאוסרה דכל דתיקון רבנן כעין דאורייתא תיקון ועוד דתיתסר משום דרב המנונה דהמר ישומרת יבם שזינתה אסורה ליבמה ואר"י דמיירי בבא עליה בשוגג שאינה נאסרת אי נמי בקטנה דפיתוי קטנה אונס הוא אי נמי בבא עליה בעל כרחה ונאמר אע"ג דביאת בן תשע כמאמר ומאמר בעל כרחה לא מהני כדאמר בפ"ב (לעיל יט:) עשו חכמים ביאת בן תשע בעל כרחה כמאמר מדעת לוא שני לן בביאה דיבמה בין מדעת לבע"כ: בן עואר אומר בו'. לבע"כ: בן עואר אומר בו'. בקונט' נראה לו עיקר דגרסינן אין מאמר אחר מאמר בשתי יבמות ויבם אחד משום דלקמן (דף נג.) אמתני׳ בעשה מאמר בזו ומאמר בזו כו׳ קאמר מתני׳ דלא כבן עואי ור״י אומר דשפיר גרים איפכא ולקמן סמיך אסיפא דקתני בין שני יבמין ויבמה אחת ולהכי נקטיה אמתניתין דעשה מאמר בזו ומאמר בזו לפרושי דעלה קאי מתניתין דלא כבן עואי וכה"ג איכא לקמן דקתני גט לזו וגט לזו לריכות הימנו חלילה ומסיק לימא

מסייע ליה לרבה בר רב הונא דאמר חלינה פסולה נריכה לחזור על כל האחין ומההיא ליכא סייעתא שיש לחלק בין מיפטר נפשה למיפטר לרה כדאמר בריש פ' ד' אחין (לעיל דף כו.) אלא אסיפא סמיך דקתני בין שני יבמין ויבמה אחת ויש ספרים שכתוב בהם כילד עשה מאמר ביבמתו כו׳ עד בין שני יבמין ליבמה אחת ועלה מסיק מתניתין דלה כבן עוחי: ביאה פסודה כמאמר שויוה רבנן וקתני דאין אחריה כלום. פי׳ וה״ה אחר מאמר תימה דנסוף פירקין מפרש טעמא דרבי נחמיה דליכא למיגור ביאה שאחר הגט ומאמר אטו ביאה שאחר חלינה וביאה כיון דחלינה וביאה מדאורייתא מידע ידיע ואם כן מנלן דלא יהא כלום אחר מאמר ואומר ה"ר ילחק ב"ר ברוך דע"כ לרבי נחמיה גט ומאמר דאורייתא דילפינן

מק"ו משאר נשים ולית ליה הני מיעוטי דבפ"ק דקידושין (דף יד.) דאי אפשר לומר שיהא מדרבנן לרבי נחמיה דכיון דאית ליה דביאה וחליצה דאורייתא מידע ידיע דאם כן לא שייך למיגזר הני גזירות דאמר לעיל גט להוליא וחלילה להוליא וביאה לקנות ותאמר לקנות ותימה גדולה הוא לומר כן ודי ולא מישתמיט שום תנא ולימא דגט פוטר ביבמה ועוד דא"כ הוה ליה למימר נמי דאין אחר הגט כלום ועוד דלישנא דהש"ס לא משמע שבא לדקדק מכח זה א) ונראה לר"י דה"פ והא ביאה (כ) כמאמר שויוה רבנן שיהא אחריה כלום משום גזירות דלעיל וחל אחריה מאמר ומשום הכי חקינו נמי רבנן שיהא מאמר אחר מאמר אנ"ג דמסברא הוה לן למימר כר"ג דאין מאמר אחר מאמר לפי שקנה המאמר הראשון כל מה שיש למאמר לקנות אלא טעמא דרבנן דאי אמרינן דאין מאמר אחר מאמר אחי למימר נמי דאין מאמר אחר ביאה פסולה דלא גרעא ביאה ממאמר לכך תיקנו שיהא מאמר אחר מאמר וגט אחר גט דגט ומאמר ענין אחד דשניהן דרבנן ואי אמרת דאין גט אחר גט אתי למימר נמי דאין מאמר אחר מאמר ולא מאמר אחר ביאה פסולה אם כן לרבי נחמיה אין מאמר אחר מאמר דלדידיה ליכא למגזר מידי דהא לית ליה נמי מאמר אחר ביאה פסולה דקתני ^ה(ביאה פסולה) אין אחריה כלום ואם מאמר אמאי תקינו רבנן לר' נחמיה גט ומאמר כלל ביבמה כיון דביאה וחליצה מידע ידיע ליכא למיגזר דגט להוציא וחליצה להוציא כו' ויש לומר דהעולם סוברים דגט ומאמר מהנו מן התורה מקל וחומר דבפרק קמא דקידושין (ג"ז שם) ואע"ג דאימעוט מכל מקום אהנו קלת כמו מאמר לבית שמאי ולהכי אי שרית למיבעל אחר גט ומאמר אתי למיבעל אחר חליצה וביאה אבל בהא לא טעו שיאמרו אחר הגט ומאמר בשביל שתקנה ביאה קנין גמור תקנה כמו כן קנין גמור אחר ביאה וחלילה ויבא לבעול אחריה דהא ודאי ידעי דחלילה וביאה עדיפא מגט ומאמר שכחובין בהדיא וגט ומאמר נתמעטו. ב') ר"יי:

אין אחריה כלום: כיצד עשה מאמר כו':

אחת ואין מאמר אחר מאמר בשתי יבמות ויבם אחד ר' נחמיה דתנן ייר' נחמיה אומר אחת בעילה ואחת חליצה בין בתחלה בין באמצע בין בסוף אין אחריה כלום והא ביאה פסולה דכמאמר שויוה רבגן וקתני

רבנן סברי יש זיקה וקתני סיפא וכן אתה אומר בשני יבמין ויבמה אחת לימא תיהוי תיובתא דרבה בר רב הונא אמר רב דאמר רבה בר רב הונא אמר רב יחליצה פסולה צריכה לחזור על כַל האחין אמר לך רבה בר רב הונא בין לר"ג בין לרבנן סברי אין זיקה והכא בגם אחר גם ומאמר אחר מאמר קמיפלגי אמר מר עשה מאמר בזו ומאמר בזו רבן גמליאל אומר נותן גם לראשונה וחולץ לה ואסור בקרובותיה ומותר בקרובות שניה מכדי קסבר רבן גמליאל אין מאמר אחר מאמר ראשונה נמי תתייבם גזירה דלמא אתי לייבומי לשניה אמר רבי יוחנן רבן גמליאל וב"ש יור"ש ובן עזאי ורבי נחמיה כולהו סבירא להו מאמר קונה קנין גמור רבן גמליאל הא דאמרן ב"ש דתנן 🚯 שלשה אחין שנים מהם נשואין לשתי אחיות ∘ ואחד מופנה מת אחד מבעלי אחיות ועשה בה מופנה מאמר ואח"כ מת אחיו השני ב"ש אומרים אשתו עמו והלזו תצא משום אחות אשה ר"ש דתניא יאמר ווי להו ר"ש לחכמים אם ביאת ראשון ביאה ביאת שני אינה ביאה אם ביאת ראשון אינה ביאה ביאת שני נמי אינה ביאה והא ביאת בן תשע דכמאמר שויוה רבנן וקאמר ר' שמעון אינה ביאה בן עזאי דתניא יבן עזאי אומר יש מאמר אחר מאמר בשני יבמין ויבמה